

Un

‘Wie vinste die?’ vroeg Fernand. Heer heel zien vrouw ’n bössel roej roeze oonder häör neus. Ze waar zjus aon de kook begonne en stoont aond d’n aonrèk mèt ’n un in häör han.

‘Ao, wat e prachteg boekèk!’ reep Jeanne. ‘Veur wee zien die?’

‘t Zien ’rs viefentwinteg en ze zien netuurlek veur de naoberse,’ zag heer druug.

‘Veur de naoberse?’ In häör stum kloont oongelouf en e sjeutsje achterdinke door. De naoberse waar ’n appetietelek mins.

‘Heh, de meins toch neet tot iech die roej roeze gaon bringe, heh? Allewel...’

‘De bis tot vaan alles in staot,’ zag ze, ‘meh dát zouwste toch neet dörve. Veur wee?’

‘Veur diech netuurlek, oele!’

‘Veur miech?’ Heer brach neet dèks blomme mèt. ‘Boevuur?’

‘Dat raojste noets,’ zag ’r content.

‘Höb iech get vergete daan?’ Ze keek op de kelender. ‘Hei steit niks.’

‘Nein dao steit niks. Meh ’t is vandaog perceis viefentwinteg jaor geleie tot iech diech veur d’n ierste kier gepuund höb.’

‘Wèts diech dat nog?’ vroeg ze verpópzak.

‘Jao, dat weit iech nog. Umtot iech altied in miene nuien agenda alles euversjrijf wat iech moot oonthawwe. Verjaordaog en zoe. En vandaog steit dao: J.H. mèt e steerke en 25 drachter. En iech weit wat dat beteikent.’

‘Gooje God,’ zag ze. ‘Wat bis diech toch ’ne sekure. En dat is zeker?’

‘Zoe vas wie ’n hoes. En ’t waar in de portiek bij pa en ma. Dat weit iech ouch nog.’

‘Werechtg. Jao.’ Ze lag de un neer pakde de blomme en gaof ’m

‘ne pun op zien wang. ‘Hool ins die witte vaas in de kamer. Dao

zalle ze wel in goon.’

In de kamer hoort heer häör rope; ‘Meh iech waar toch neet de ierste dieste veur d’n ierste kier puundes, heh?’

‘Nein,’ zag heer ierlek wie heer de keuke weer in kaom. ‘Meh die andere höb iech noets euvergesjreve. Zoe lang doorde dat neet. En diech waors de lèste en dat is toch beter wah?’

‘Hm, hm,’ zag ze. Ze waar veurzichtig stökskes vaan de stele aon ’t afsnijje.

Ze mós effe snouve. Iech geluif tot iech ’n kaw krijg’ zag ze stèlleskes. ‘t Zal wel vaan die un zien,’ zag heer begriepend.

Ui

‘Hoe vind je die?’ vroeg Fernand. Hij hield zijn vrouw een bos rode rozen voor haar neus.

Ze was net begonnen met koken en stond aan de aanrecht met een ui in haar handen.

‘Ao, wat een prachtig boeket!’ riep Jeanne. ‘Voor wie zijn deze?’

‘Het zijn er vijftientig en ze zijn natuurlijk voor de buurvrouw,’ zie hij droog.

‘Voor de buurvrouw?’ In haar stem klonk ongeloof en een beetje achterdocht door. De buurvrouw was een aantrekkelijk mens.

‘He, je meent toch niet dat ik die rode rozen ga brengen, he? Alhoewel...’

‘Je bent tot alles in staat,’ zegt ze, ‘maar dat zou je toch niet durven. Voor wie?’

Voor jou natuurlijk, domme!’

‘Voor mij?’ Hij bracht niet vaak bloemen mee. ‘Waarvoor?’

‘Dat raad je nooit,’ zei hij tevreden.

‘Ben ik dan wat vergeten?’ Ze keek op de kalender. ‘Hier staat niets.’

‘Nee daar staat niets. Maar het is vandaag precies vijftientig jaar geleden dat ik jou voor de eerste keer gekust heb.’

‘Weet jij dat nog?’ Vroeg ze verwonderd.

‘Ja, dat weet ik nog. Omdat ik altijd in mijn nieuwe agenda alles overschrijf dat ik moet onthouden. Verjaardagen en zo. En vandaag staat er: J.H. met een sterretje en 25 erachter. En ik weet wat dat betekent.’

‘Goede God,’ zei ze. ‘Wat ben jij toch secuur. En dat is zeker?’

‘Zo vast als een huis. En het was in de portiek bij pa en ma. Dat weet ik ook nog.’

‘Waarachtig. Ja.’ Ze legde de ui neet en nam de bloemen aan en gaf hem een kus op zijn wang. ‘Haal die witte vaas eens in de kamer.

Daar zullen ze wel in passen.’

in de kamer hoorde hij haar roepen; ‘Maar ik was toch niet de eerster die je voor de eerste keer kuste, toch?’

‘Nee,’ zei hij eerlijk, toen hij de keuken weer in liep. ‘Maar die andere heb ik nooit overgeschreven. Zo lang duurde die niet. En jij was de laatste en dat is toch beter wah?’

‘Hm, hm,’ zei ze. Ze sneed voorzichtig stukjes van de stelen af. Ze moest even snuiten. Iech geloof dat ik een verkoudheid krijg,’

zei ze stillitjes. ‘Het zal wel van die ui zijn,’ zij hij begriepend.

Onion

‘What do you think?’, Fernand asked. He held a bunch of roses under his wife’s nose. She had just started cooking and was standing at the sink with an onion in her hand.

‘Oh, what a lovely bouquet!’ Jeanne cried. ‘Who are they for?’

‘There are twenty-five of them and of course they are for the neighbour,’ he said drily.

‘For the neighbour?’ There was disbelief in her voice and a bit of suspicion. The neighbour was an attractive woman.

‘You don’t really think I’m going to bring her those red roses, do you? Although...’

‘You are capable of anything,’ she said, ‘but you wouldn’t dare.

Who are they for?’

‘For you of course, silly!’

‘For me?’ He did not often bring flowers. ‘What for?’

‘You’ll never guess,’ he said, pleased with himself.

‘Is there anything I forgot?’ She looked at the calendar. ‘It says nothing here.’

‘No that’s true. But today it is exactly twenty-five years since I kissed you for the very first time.’

‘Do you still remember?’, she asked flabbergasted.

‘Yes, I still remember. That’s because in my new diary I copy everything I must remember. Birthdays and so on. And today it says: J.H. with an asterisk followed by twenty-five. And I know what that means.’

‘My god,’ she said. ‘What a precise person you are. And are you quite sure?’

‘As solid as a rock. And it was in your parents’ porch. That I remember as well.’

‘Indeed. Yes.’ She put down the onion, took the flowers and kissed him on the cheek.

‘Get me that white vase in the living room. They will fit in there.’

In the living room he heard her call: ‘But I surely wasn’t the first you kissed for the first time, was I?’

‘No,’ he said honestly when he walked into the kitchen again. ‘But those others I never copied. It never took that long. And you were the last and after all that’s better, isn’t it?’

‘Hm, hm,’ she said. She was carefully cutting off little pieces of the stems.

She sniffed a bit. ‘I think I’m getting a cold,’ she said quietly. ‘It must be the onion,’ he said understandingly.